

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 72

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.400 din 28 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2–6	alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	10–12
Decizia nr. 1.426 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6–7	Decizia nr. 1.494 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România	12–14
Decizia nr. 1.489 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	8–9	Decizia nr. 1.496 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și a celor ale art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	14–16
Decizia nr. 1.491 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 28		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
		12. — Decizie privind încetarea, prin acordul părților, a raportului de serviciu al domnului Pelmuș Pandelea, secretar general al Ministerului Administrației și Internelor	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.400

din 28 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — președinte
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în Dosarul nr. 2.730/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.235D/2010—2.259D/2010, nr. 2.404D/2010, nr. 2.427D/2010—2.445D/2010, nr. 2.510D/2010—2.561D/2010, nr. 2.625D/2010—2.664D/2010 și nr. 2.770D/2010—2.802D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în dosarele nr. 2.851/118/2010, 2.725/118/2010, 2.342/118/2010, 2.236/118/2010, 11.264/118/2009, 9.165/118/2009, 2.300/118/2010, 11.309/118/2009, 13.043/118/2009, 921/118/2010, 9.798/118/2009, 2.760/118/2010, 12.873/118/2009, 1.024/118/2010, 2.065/118/2010, 7.135/118/2009, 7.520/118/2009, 14.236/118/2009, 192/118/2010, 14.416/118/2009, 2.325/118/2010, 2.094/118/2010, 2.866/118/2010, 1.986/118/2010, 2.152/118/2010, 13.430/118/2009, 12.659/118/2009, 4.108/118/2010, 780/118/2010, 783/118/2010, 919/118/2010, 5.390/118/2010, 4.968/118/2010, 4.971/118/2010, 4.639/118/2010, 4.981/118/2010, 5.290/118/2010, 5.072/118/2010, 9847/118/2009, 1.810/118/2010, 8.778/118/2009, 8.779/118/2009, 14.146/118/2009, 2.468/118/2010, 4.485/118/2010, 14.407/118/2009, 1.293/118/2010, 1.167/118/2010, 2.409/118/2010, 1.279/118/2010, 12.726/118/2010, 12.661/118/2009, 1.273/118/2010, 3.412/118/2010, 2.331/118/2010, 77/118/2010, 3.474/118/2010, 4.107/118/2010, 3.271/118/2010, 2.090/118/2010, 2.174/118/2010, 193/118/2010, 5/118/2010, 1.996/118/2010, 2.591/118/2010, 246/118/2010, 2.511/118/2010, 13.654/118/2009, 10.497/118/2009, 14.357/118/2009, 13.075/118/2009, 14.337/118/2009, 10.798/118/2009, 14.219/118/2009, 2.997/118/2010, 12.967/118/2009, 1.480/118/2010, 14.343/118/2009, 401/118/2010, 12.975/118/2009, 2.171/118/2010, 2.197/118/2010, 2.156/118/2010, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 8.041/118/2009, 11.228/118/2009, 13.306/118/2009, 13.303/118/2009, 13.488/118/2009, 10.903/118/2009, 10.547/118/2009, 298/118/2010, 299/118/2010, 1.476/118/2010, 1.264/118/2010, 4.109/118/2010, 844/118/2010, 1.912/118/2010, 2.864/118/2010, 12.874/118/2009,

1.865/118/2010, 12.561/118/2009, 14.239/118/2009, 12.917/118/2009, 12.694/118/2009, 1.917/118/2010, 14.244/118/2009, 8.762/118/2009, 3.445/118/2010, 3.282/118/2010, 3.202/118/2010, 53/118/2010, 4.147/118/2010, 4.148/118/2010, 4.146/118/2010, 4.149/118/2010, 2.464/118/2010, 4.972/118/2010, 75/118/2010, 17/118/2010, 4.962/118/2010, 16/118/2010, 1.989/118/2010, 4.145/118/2010, 2.460/118/2010, 2.459/118/2010, 2.469/118/2010, 2.470/118/2010, 1.333/118/2010, 14.339/118/2009, 1.376/118/2010, 13.591/118/2009, 1.377/118/2010, 1.379/118/2010, 14.192/118/2009, 14.189/118/2009, 13.086/118/2009, 12.424/118/2009, 12.336/118/2009, 12.127/118/2009, 11.589/118/2009, 11.226/118/2009, 10.541/118/2009, 10.240/118/2009, 9.413/118/2009, 9.408/118/2009, 9.320/118/2009, 1.978/88/2009, 1.882/118/2009, 782/118/2010, 1.166/118/2010, 3.895/118/2010, 805/118/2010, 1.227/118/2010, 13.582/118/2010, 1.456/118/2010, 1.911/118/2010, 13.073/118/2009, 14.133/118/2009, 13.569/118/2009, 1.169/118/2010, 73/118/2010, 1.461/118/2010, 13.576/118/2009, 1.459/118/2010, 12.870/118/2010 și 3.273/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 2.235D/2010—2.259D/2010, nr. 2.404D/2010, nr. 2.427D/2010—2.445D/2010, nr. 2.510D/2010—2.561D/2010, nr. 2.625D/2010—2.664D/2010 și nr. 2.770D/2010—2.802D/2010 la Dosarul nr. 2.234D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât dispozițiile de lege criticate au fost declarate neconstituționale prin deciziile nr. 1.358 și nr. 1.360, ambele din 21 octombrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2, 17 și 30 martie 2010, din 18, 16, 20, 26, 27 și 28 aprilie 2010 și, respectiv, 3, 4, 11, 14, 18, 19 și 25 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.730/118/2010, 2.851/118/2010, 2.725/118/2010, 2.342/118/2010, 2.236/118/2010, 11.264/118/2009, 9.165/118/2009, 2.300/118/2010, 11.309/118/2009, 13.043/118/2009, 921/118/2010, 9.798/118/2009, 2.760/118/2010, 12.873/118/2009, 1.024/118/2010, 2.065/118/2010, 7.135/118/2009, 7.520/118/2009, 14.236/118/2009, 192/118/2010, 14.416/118/2009, 2.325/118/2010, 2.094/118/2010, 2.866/118/2010, 1.986/118/2010, 2.152/118/2010, 13.430/118/2009, 12.659/118/2009, 4.108/118/2010, 780/118/2010, 783/118/2010, 919/118/2010, 5.390/118/2010, 4.968/118/2010, 4.971/118/2010, 4.639/118/2010, 4.981/118/2010, 5.290/118/2010,

5.072/118/2010, 9.847/118/2009, 1.810/118/2010, 8.778/118/2009, 8.779/118/2009, 14.146/118/2009, 2.468/118/2010, 4.485/118/2010, 14.407/118/2009, 1.293/118/2010, 1.167/118/2010, 2.409/118/2010, 1.279/118/2010, 12.726/118/2010, 12.661/118/2009, 1.273/118/2010, 3.412/118/2010, 2.331/118/2010, 77/118/2010, 3.474/118/2010, 4.107/118/2010, 3.271/118/2010, 2.090/118/2010, 2.174/118/2010, 193/118/2010, 5/118/2010, 1.996/118/2010, 2.591/118/2010, 246/118/2010, 2.511/118/2010, 13.654/118/2009, 10.497/118/2009, 14.357/118/2009, 13.075/118/2009, 14.337/118/2009, 10.798/118/2009, 14.219/118/2009, 2.997/118/2010, 12.967/118/2009, 1.480/118/2010, 14.343/118/2009, 401/118/2010, 12.975/118/2009, 2.171/118/2010, 2.197/118/2010, 2.156/118/2010, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 8.041/118/2009, 11.228/118/2009, 13.306/118/2009, 13.303/118/2009, 13.488/118/2009, 10.903/118/2009, 10.547/118/2009, 298/118/2010, 299/118/2010, 1.476/118/2010, 1.264/118/2010, 4.109/118/2010, 844/118/2010, 1.912/118/2010, 2.864/118/2010, 12.874/118/2009, 1.865/118/2010, 12.561/118/2009, 14.239/118/2009, 12.917/118/2009, 12.694/118/2009, 1.917/118/2010, 14.244/118/2009, 8.762/118/2009, 3.445/118/2010, 3.282/118/2010, 3.202/118/2010, 53/118/2010, 4.147/118/2010, 4.148/118/2010, 4.146/118/2010, 4.149/118/2010, 2.464/118/2010, 4.972/118/2010, 75/118/2010, 17/118/2010, 4.962/118/2010, 16/118/2010, 1.989/118/2010, 4.145/118/2010, 2.460/118/2010, 2.459/118/2010, 2.469/118/2010, 2.470/118/2010, 1.333/118/2010, 14.339/118/2009, 1.376/118/2010, 13.591/118/2009, 1.377/118/2010, 1.379/118/2010, 14.192/118/2009, 14.189/118/2009, 13.086/118/2009, 12.424/118/2009, 12.336/118/2009, 12.127/118/2009, 11.589/118/2009, 11.226/118/2009, 10.541/118/2009, 10.240/118/2009, 9.413/118/2009, 9.408/118/2009, 9.320/118/2009, 1.978/88/2009, 1.882/118/2009, 782/118/2010, 1.166/118/2010, 3.895/118/2010, 805/118/2010, 1.227/118/2010, 13.582/118/2010, 1.456/118/2010, 1.911/118/2010, 13.073/118/2009, 14.133/118/2009, 13.569/118/2009, 1.169/118/2010, 73/118/2010, 1.461/118/2010, 13.576/118/2009, 1.459/118/2010, 3.271/118/2010, 2.090/118/2010, 2.174/118/2010, 193/118/2010, 5/118/2010, 1.996/118/2010, 2.591/118/2010, 246/118/2010, 2.511/118/2010, 13.654/118/2009, 10.497/118/2009, 14.357/118/2009, 13.075/118/2009, 14.337/118/2009, 10.798/118/2009, 14.219/118/2009, 2.997/118/2010, 12.967/118/2009, 1.480/118/2010, 14.343/118/2009, 401/118/2010, 12.975/118/2009, 2.171/118/2010, 2.197/118/2010, 2.156/118/2010, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 8.041/118/2009, 11.228/118/2009, 13.306/118/2009, 13.303/118/2009, 13.488/118/2009, 10.903/118/2009, 10.547/118/2009, 298/118/2010, 299/118/2010, 1.476/118/2010, 1.264/118/2010, 4.109/118/2010, 844/118/2010, 1.912/118/2010, 2.864/118/2010, 12.874/118/2009, 1.865/118/2010, 12.561/118/2009, 14.239/118/2009, 12.917/118/2009, 12.694/118/2009, 1.917/118/2010, 14.244/118/2009, 8.762/118/2009, 12.870/118/2010 și 3.273/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în

Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul Tribunalului Constanța există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar, pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitul public excesiv. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu

moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice”. Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată, prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile Legii nr. 221/2009 nu generează discriminări, însă acestea ar putea fi produse de hotărârile judecătorești ce vor fi pronunțate în aplicarea acestei legi, în lipsa unor criterii de cuantificare a prejudiciului moral suferit de persoana vizată, prejudiciu care a fost lăsat de legiuitor la pură apreciere a judecătorului, astfel că lipsa de predictibilitate a practicii judiciare ar putea genera discriminări.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter

politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, prevederi care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următoarea redactare:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».”

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1¹).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar, pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...]”.

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Curtea observă că, deși aceste decizii*) nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, sunt aplicabile în cauză dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate (opozabil Curții Constituționale de la data pronunțării deciziilor de admitere a excepției, respectiv 21 octombrie 2010, iar nu de la publicarea în Monitorul Oficial al României, care încă nu s-a efectuat) a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în dosarele nr. 2.730/118/2010, 2.851/118/2010, 2.725/118/2010, 2.342/118/2010, 2.236/118/2010, 11.264/118/2009, 9.165/118/2009, 2.300/118/2010, 11.309/118/2009, 13.043/118/2009, 921/118/2010, 9.798/118/2009, 2.760/118/2010, 12.873/118/2009, 1.024/118/2010, 2.065/118/2010, 7.135/118/2009, 7.520/118/2009, 14.236/118/2009, 192/118/2010, 14.416/118/2009, 2.325/118/2010, 2.094/118/2010, 2.866/118/2010, 1.986/118/2010, 2.152/118/2010, 13.430/118/2009, 12.659/118/2009, 4.108/118/2010, 780/118/2010, 783/118/2010, 919/118/2010, 5.390/118/2010, 4.968/118/2010, 4.971/118/2010, 4.639/118/2010, 4.981/118/2010, 5.290/118/2010, 5.072/118/2010, 9.847/118/2009, 1.810/118/2010, 8.778/118/2009, 8.779/118/2009, 14.146/118/2009, 2.468/118/2010, 4.485/118/2010, 14.407/118/2009, 1.293/118/2010, 1.167/118/2010, 2.409/118/2010, 1.279/118/2010, 12.726/118/2010, 12.661/118/2009, 1.273/118/2010, 3.412/118/2010, 2.331/118/2010, 77/118/2010, 3.474/118/2010, 4.107/118/2010, 3.271/118/2010, 2.090/118/2010, 2.174/118/2010, 193/118/2010, 5/118/2010, 1.996/118/2010, 2.591/118/2010, 246/118/2010, 2.511/118/2010, 13.654/118/2009, 10.497/118/2009, 14.357/118/2009, 13.075/118/2009, 14.337/118/2009, 10.798/118/2009, 14.219/118/2009, 2.997/118/2010, 12.967/118/2009, 1.480/118/2010, 14.343/118/2009, 401/118/2010, 12.975/118/2009, 2.171/118/2010, 2.197/118/2010, 2.156/118/2010, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 8.041/118/2009, 11.228/118/2009, 13.306/118/2009, 13.303/118/2009, 13.488/118/2009, 10.903/118/2009, 10.547/118/2009, 298/118/2010, 299/118/2010, 1.476/118/2010, 1.264/118/2010, 4.109/118/2010, 844/118/2010, 1.912/118/2010, 2.864/118/2010, 12.874/118/2009, 1.865/118/2010, 12.561/118/2009, 14.239/118/2009, 12.917/118/2009, 12.694/118/2009, 1.917/118/2010, 14.244/118/2009, 8.762/118/2009, 3.445/118/2010, 3.282/118/2010, 3.202/118/2010, 53/118/2010, 4.147/118/2010, 4.148/118/2010, 4.146/118/2010, 4.149/118/2010, 2.464/118/2010, 4.972/118/2010, 75/118/2010, 17/118/2010, 4.962/118/2010, 16/118/2010, 1.989/118/2010, 4.145/118/2010, 2.460/118/2010, 2.459/118/2010, 2.469/118/2010,

*) Decizia nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și Decizia nr. 1.360 din 21 octombrie 2010 au fost publicate ulterior redactării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010.

2.470/118/2010, 1.333/118/2010, 14.339/118/2009, 1.376/118/2010, 13.591/118/2009, 1.377/118/2010, 1.379/118/2010, 14.192/118/2009, 14.189/118/2009, 13.086/118/2009, 12.424/118/2009, 12.336/118/2009, 12.127/118/2009, 11.589/118/2009, 11.226/118/2009, 10.541/118/2009, 10.240/118/2009, 9.413/118/2009, 9.408/118/2009, 9.320/118/2009, 1.978/88/2009, 1.882/118/2009, 782/118/2010, 1.166/118/2010, 3.895/118/2010, 805/118/2010, 1.227/118/2010, 13.582/118/2010, 1.456/118/2010, 1.911/118/2010, 13.073/118/2009, 14.133/118/2009, 13.569/118/2009, 1.169/118/2010, 73/118/2010, 1.461/118/2010, 13.576/118/2009, 1.459/118/2010, 3.271/118/2010, 2.090/118/2010, 2.174/118/2010, 193/118/2010, 5/118/2010, 1.996/118/2010, 2.591/118/2010, 246/118/2010, 2.511/118/2010, 13.654/118/2009, 10.497/118/2009, 14.357/118/2009, 13.075/118/2009, 14.337/118/2009, 10.798/118/2009, 14.219/118/2009, 2.997/118/2010, 12.967/118/2009, 1.480/118/2010, 14.343/118/2009, 401/118/2010, 12.975/118/2009, 2.171/118/2010, 2.197/118/2010, 2.156/118/2010, 12.973/118/2009, 2.043/118/2010, 7.595/118/2009, 7.657/118/2009, 8.041/118/2009, 11.228/118/2009, 13.306/118/2009, 13.303/118/2009, 13.488/118/2009, 10.903/118/2009, 10.547/118/2009, 298/118/2010, 299/118/2010, 1.476/118/2010, 1.264/118/2010, 4.109/118/2010, 12.870/118/2010 și 3.273/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.426

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ilie Ciortănescu în Dosarul nr. 36.352/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 298 alin. (2) din Codul muncii și ca neîntemeiată în ceea ce privește prevederile art. 299 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 36.352/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a**

conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ilie Ciortănescu într-o cauză având ca obiect stabilirea răspunderii patrimoniale a acestuia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care presupune că reglementările adoptate de legiuitor trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Arată că prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative s-a impus abrogarea expresă directă, fiind exclusă abrogarea implicită. Or, reprezentând o normă cu caracter abrogator implicit, textul de lege criticat contravine art. 1 alin. (5) din Constituție. În ceea ce privește art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, susține că, prin neasigurarea dublului grad de jurisdicție, se nesocotește dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și dreptul de acces liber la justiție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, accesul la justiție și folosirea căilor de atac realizându-se în formele și condițiile procedurale instituite prin lege. Precizează că art. 304¹ din Codul de procedură civilă stabilește că recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute la art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, și cele ale art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:*
(...)

— *orice alte dispoziții contrare.*”;

— Art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.”*

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) care impune reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă,

sindicatelor, patronatele și protecția socială și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. Invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii prin prisma nerespectării normelor de tehnică legislativă impuse de art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, care se constituie, în opinia acestuia, într-o nesocotire a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție care stabilește că și respectarea legilor este obligatorie. Curtea Constituțională nu are însă competența de a verifica în ce măsură legiuitorul respectă, cu prilejul elaborării diverselor acte normative, prevederile legale care îi reglementează acest demers. Ca atare, astfel formulată, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât instanța de contencios constituțional exercită controlul de constituționalitate numai prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției, așa cum rezultă din art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

În ceea ce privește dispozițiile art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, autorul excepției susține că, prin neasigurarea dublului grad de jurisdicție, se nesocotește dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și dreptul de acces liber la justiție. Curtea constată că nu poate reține această critică. Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul în toate cazurile la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Totodată, Curtea Constituțională a reținut că procesul echitabil nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție și posibilitatea neîngrădită de exercitare a tuturor căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Ilie Ciortănescu în Dosarul nr. 36.352/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.489

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 1.813/1.371/2009 al Tribunalului Comercial Mureș și care formează obiect al Dosarului nr. 3.257D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea MB Barter&Trading — S.R.L. din Elveția, reprezentantul legal ales, cu delegație depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.646D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.646D/2010 la Dosarul nr. 3.257D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.646D/2010 la Dosarul nr. 3.257D/2010 care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.813/1.371/2009, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.**

Prin Încheierea din 10 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 439/105/2010, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni, respectiv de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. Galați, în dosare având ca obiect soluționarea unor cereri privind ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în principal, că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt neconstituționale, deoarece permit instanțelor de judecată să soluționeze o cauză fără exercitarea obligației de aflare a adevărului, judecata făcându-se doar pe baza afirmațiilor și înscrisurilor depuse de creditor. Pe de altă parte, susțin că apărarea efectuată pe calea acțiunii în anulare nu este la fel de eficientă ca aceea de care ar beneficia într-o cale de atac prevăzută de dreptul comun. De asemenea, autorii subliniază că posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor și a explicațiilor date de acesta împiedică exercitarea dreptului la apărare, iar emiterea titlului executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestui titlu încalcă dreptul constituțional la ocrotirea proprietății. În opinia autorilor, redactarea deficitară a art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență criticată creează posibilitatea admiterii cererii creditorului chiar și în ipoteza inexistenței unui contract comercial încheiat în formă scrisă cu acesta, fapt care este de natură să conducă la inegalitate în exercitarea dreptului la apărare prin obținerea rapidă a unui titlu executor, care nu se bazează pe probe concludente.

De asemenea, prin pronunțarea hotărârii în condițiile art. 10 alin. (1) din ordonanța de urgență se aduce o atingere dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar pe de altă parte se restrânge dreptul la apărare consacrat de art. 24 alin. (1) din Constituție, or restrângerea exercitării unor drepturi poate fi dispusă doar în situațiile expres și limitativ prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Comercial Mureș și Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, cu modificările ulterioare, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 2: „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.”;

— Art. 7: „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”;

— Art. 10: „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.”;

— Art. 13: „(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

.....
(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 1.813/1.371/2009 al Tribunalului Comercial Mureș și de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. Galați în Dosarul nr. 439/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 965 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 27 august 2010, și Decizia nr. 636 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 26 iunie 2009 Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepununează, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.491

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 28 alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 28 alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Falahah Waaid în Dosarul nr. 4.857/299/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.857/299/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 28 alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Falahah Waaid într-o cauză având ca obiect „obligația de a face”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 2 din Legea nr. 50/1991, care stipulează în mod generic obligativitatea obținerii autorizației de construire, nu prevede situațiile în care, din motive independente de voința proprietarului, autorizația de construire nu poate fi solicitată și, pe cale de consecință, nici eliberată.

În ceea ce privește art. 28 alin. (3) din același act normativ, apreciază că acest text de lege instituie o procedură care nesocotește dreptul de proprietate al persoanei asupra unei construcții sau părți din aceasta, persoană care nu a reușit să obțină autorizațiile necesare într-un anumit interval de timp, ea fiind obligată astfel să le demoleze sau să le desființeze. Referitor la art. 32 din Legea nr. 50/1990, autorul excepției susține că acest text de lege restrânge posibilitatea exercitării neîngrădite a atributelor dreptului de proprietate prin condiționarea obținerii autorizației de construire.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată

este neîntemeiată, deoarece nu conține reglementări contrare normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2, art. 28 alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) *Autorizația de construire constituie actul final de autoritate al administrației publice locale pe baza căruia este permisă executarea lucrărilor de construcții corespunzător măsurilor prevăzute de lege referitoare la amplasarea, conceperea, realizarea, exploatarea și postutilizarea construcțiilor.*

(2) *Autorizația de construire se emite în baza documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, elaborată în condițiile prezentei legi, în temeiul și cu respectarea prevederilor documentațiilor de urbanism, avizate și aprobate potrivit legii.*

(21) *Procedura de autorizare a executării lucrărilor de construcții începe odată cu depunerea cererii pentru emiterea certificatului de urbanism în scopul obținerii, ca act final, a autorizației de construire și cuprinde următoarele etape:*

a) *emiterea certificatului de urbanism;*
b) *emiterea punctului de vedere al autorității competente pentru protecția mediului pentru investițiile care nu se supun procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului;*

c) *notificarea de către solicitant a autorității administrației publice competente cu privire la menținerea solicitării de obținere, ca act final, a autorizației de construire, pentru investițiile la care autoritatea competentă pentru protecția mediului a stabilit necesitatea evaluării impactului asupra mediului și a emis îndrumarul conform legislației privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului;*

d) *emiterea avizelor și acordurilor, precum și a actului administrativ al autorității pentru protecția mediului competente privind investițiile evaluate din punctul de vedere al impactului asupra mediului;*

e) elaborarea documentației tehnice necesare pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, denumită în continuare documentație tehnică — D.T.;

f) depunerea documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții la autoritatea administrației publice competente;

g) emiterea autorizației de construire.

(3) Autorizațiile de construire pentru rețele magistrale, căi de comunicație, amenajări pentru îmbunătățiri funciare, rețele de telecomunicații ori alte lucrări de infrastructură, care se execută în extravilanul localităților, se emit cu respectarea planurilor de amenajare a teritoriului, avizate și aprobate potrivit legii.

(4) Prin exceptare de la prevederile alin. (2) se pot emite autorizații de construire și fără documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism aprobate, pentru:

a) lucrări de modificare, de reparare, de protejare, de restaurare și de conservare a clădirilor de orice fel, cu condiția menținerii aceleiași funcțiuni, a suprafeței construite la sol și a volumetriei acestora;

a¹) lucrări de supraetajare a clădirilor cu încă un nivel, o singură dată, în suprafață de maximum 20% din suprafața construită desfășurată a clădirilor, cu condiția situării acestora în afara zonelor construite protejate sau a zonelor de protecție a monumentelor, după caz;

a²) lucrări de extindere a clădirilor sociale, de învățământ, de sănătate, de cultură și administrative aparținând domeniului public și privat al statului și unităților administrativ-teritoriale, dacă extinderea se încadrează în prevederile regulamentului local de urbanism aferent planului urbanistic general — PUG sau planului urbanistic zonal — PUZ, aprobat, în vigoare;

a³) schimbarea folosinței construcțiilor existente, dacă noua folosință corespunde prevederilor regulamentului local de urbanism aferent planului urbanistic general — PUG sau planului urbanistic zonal — PUZ, aprobat, în vigoare;

b) lucrări de reparare privind căi de comunicație, dotări tehnico-edilitare și altele asemenea, fără modificarea traseului și, după caz, a funcționalității acestora;

c) lucrări de reparare privind împrejurimi, mobilier urban, amenajări de spații verzi, parcuri și grădini publice, piețe pietonale și celelalte lucrări de amenajare a spațiilor publice;

d) lucrări de cercetare și de prospectare a terenurilor — foraje și excavări —, necesare în vederea efectuării studiilor geotehnice, exploatărilor de cariere, balastierelor, sondelor de gaze și petrol, precum și altor exploatări;

e) organizarea de tabere de corturi.”;

— Art. 28 alin. (3): „Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară.”;

— Art. 32: (1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz:

a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației;

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul nerespectării termenelor limită stabilite, măsurile dispuse de instanță, în conformitate cu prevederile alin. (2), se vor duce la îndeplinire prin grija primarului, cu sprijinul organelor

de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate.

(4) În situațiile prevăzute la art. 24, organele de control vor putea cere instanței să dispună, prin hotărârea de condamnare, măsurile menționate la alin. (1). Organele de control competente, potrivit legii, pot cere organelor de urmărire penală sesizate și, după caz, instanței să dispună oprirea temporară a executării lucrărilor, pe tot parcursul procesului penal.

(5) Persoanele care au beneficiat de subvenție pentru construirea unei locuințe și pentru care s-a dispus măsura prevăzută la alin. (1) lit. b) vor restitui subvențiile primite, cu plata dobânzilor legale pentru perioada în care le-au folosit.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (2) prin care proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, precum și celor ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză, cu motivări similare. Astfel, Curtea a reținut că nu poate fi primită critica autorului excepției potrivit căreia textele legale criticate sunt neconstituționale prin faptul că impun obținerea unor autorizații pentru executarea construcțiilor de către titularii dreptului de proprietate privată, ceea ce, în opinia acestuia, este de natură a încălca dispozițiile constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate.

Prin Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993, Curtea a statuat, de principiu, că, în conformitate cu art. 44 din Constituție, prin lege pot fi stabilite anumite limite, îngrădiri, fie în privința obiectului dreptului de proprietate, fie în privința unor atribute ale dreptului de proprietate, pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane, esențial fiind ca prin aceste restricții să nu se anihileze complet dreptul de proprietate.

În acest context se încadrează și reglementările Legii nr. 50/1991 cu privire la obligația obținerii unor autorizații pentru executarea construcțiilor de către titularii dreptului de proprietate privată, respectiv răspunderea și sancțiunile corespunzătoare în cazul nerespectării acestor obligații legale.

De asemenea, prin Decizia nr. 199 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 15 iunie 2005, Curtea a reținut că „obligația obținerii autorizației de construcție are drept scop prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, sancțiunea nerespectării acestei obligații — desființarea construcției — nefiind contrară prevederilor constituționale menționate”. Totodată, prin Decizia nr. 77 din 14 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 22 aprilie 2002, Curtea a statuat că „Îndeplinirea acestei obligații a obținerii autorizației de construcție are în vedere prevenirea consecințelor unor sinistre în cazul executării unor construcții necorespunzătoare”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 28 alin. (3) și art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Falahah Waaid în Dosarul nr. 4.857/299/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.494

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, excepție ridicată de Eparhia Reformată din Ardeal în Dosarul nr. 552/43/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 552/43/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, excepție ridicată de Eparhia Reformată din Ardeal într-o cauză având ca obiect retrocedare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în formularea actuală, dreptul la judecată în mod echitabil este încălcat de prevederea legală criticată din perspectiva persoanei îndreptățite să solicite măsurile reparatorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, nefăcându-se distincție între persoana juridică și acționarul/asociatul persoanei juridice care are calitatea de „cult religios”. În acest sens, arată că „are calitatea de persoană juridică, asociat al unei alte persoane juridice, și că, din interpretarea actului normativ criticat, nu poate beneficia de nicio lege de retrocedare”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției, criticile formulate vizând o pretinsă lacună a legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 1: „(1) Imobilele care au aparținut cultelor religioase din România și au fost preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, altele decât lăcașele de cult, aflate în proprietatea statului, a unei persoane juridice de drept public sau în patrimoniul unei persoane juridice din cele prevăzute la art. 2, se retrocedează foștilor proprietari, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Regimul juridic al imobilelor care au destinația de lăcaș de cult va fi reglementat prin lege specială.

(3) Sunt imobile, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, construcțiile existente în natură, împreună cu terenurile aferente lor, situate în intravilanul localităților, cu oricare dintre destinațiile avute la data preluării în mod abuziv, precum și terenurile aflate la data preluării abuzive în intravilanul localităților, nerestituite până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Adăugirile aduse construcțiilor se preiau cu plată, numai dacă acestea nu depășesc 50% din aria desfășurată actuală. În caz contrar, nu se va dispune retrocedarea, considerându-se imobil nou în raport cu cel preluat. Nu se includ în această categorie lucrările de reparații curente, capitale, consolidări, modificări ale compartimentării inițiale, îmbunătățiri funcționale și altele asemenea.

(4) În cazul în care terenul este ocupat parțial, persoana îndreptățită poate obține restituirea în natură a părții de teren rămase libere, pentru cea ocupată de construcții noi, pentru cea necesară în vederea bunei utilizări a acestora și pentru cea afectată unor amenajări de utilitate publică, măsurile reparatorii stabilindu-se în echivalent. În cazul în care terenul este ocupat în totalitate, pentru acesta se vor stabili măsuri reparatorii în echivalent. De asemenea, se retrocedează în natură terenurile pe care s-au ridicat construcții ușoare sau demontabile.

(5) Valoarea terenurilor care nu pot fi retrocedate în natură se stabilește potrivit valorii de circulație la momentul emiterii deciziei, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.

(6) Pentru situațiile prevăzute la alin. (4) în care nu se poate dispune retrocedarea în natură, se vor acorda măsuri reparatorii în echivalent potrivit legii speciale care va reglementa tipul și procedura de acordare a despăgubirilor.

(7) În situația în care imobilul retrocedat prin decizia Comisiei speciale de retrocedare se află în domeniul public al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, acesta urmează a fi scos din domeniul public, potrivit dispozițiilor Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a deciziei Comisiei speciale de retrocedare.

(8) Prin centru de cult se înțelege instituția, cu sediul în România, care coordonează toate unitățile locale ale unui cult religios. Prin centru eparhial se înțelege instituția care are jurisdicție asupra unui număr de unități locale de cult situate într-o anumită zonă geografică a țării.

(9) În toate cazurile cererile de retrocedare a imobilelor prevăzute la alin. (1) se pot depune la Comisia specială de retrocedare, prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a acesteia. După acest termen nu se mai pot formula cereri de restituire sau de retrocedare. Actele doveditoare ale drepturilor solicitate se pot depune în termenul util stabilit de comisie.

(10) În cazul în care imobilele retrocedate sunt afectate unor activități de interes public din învățământ sau sănătate, finanțate sau cofinanțate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, noul proprietar are obligația de a menține afectarea pe o perioadă de până la 5 ani de la data emiterii deciziei. În această perioadă noul proprietar va fi beneficiarul unei chirii în cuantumul stabilit prin hotărâre a Guvernului. În acest interval plata cheltuielilor de întreținere aferente imobilului respectiv revine utilizatorilor.

(11) Odată cu imobilele retrocedate în natură se restituie și bunurile mobile, dacă acestea au fost preluate împreună cu imobilul respectiv și dacă acestea mai există la data depunerii cererii de retrocedare. Deținătorul actual al imobilului, la solicitarea și în prezența reprezentantului cultului religios care a depus cererea de retrocedare, va proceda la efectuarea inventarului bunurilor mobile existente în imobil, în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii de retrocedare. În cazul nerespectării acestui termen se va urma procedura prevăzută la art. 46 alin. (2)—(4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine principiului securității juridice, ca parte componentă a dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, apreciază că reglementarea de lege criticată aduce atingere și dispozițiilor constituționale ale art. 1 privind statul român, art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și celor ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică formularea actuală a prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, considerând că dreptul la un proces echitabil este încălcat din perspectiva persoanei îndreptățite să solicite măsurile reparatorii prevăzute de această ordonanță, dat fiind faptul că nu se face distincție între persoana juridică și acționarul/asociatul persoanei juridice care are calitatea de „cult religios”.

Așa fiind, pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este determinată exclusiv de o omisiune legislativă. Or, în temeiul art. 61 din Constituție, „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

Instanța de contencios constituțional nu poate complini omisiunile legislative, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, astfel încât excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, excepție ridicată de Eparhia Reformată din Ardeal în Dosarul nr. 552/43/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.496

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și a celor ale art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „articoului unic pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și a art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, excepție ridicată de Rița Gărgărița în Dosarul nr. 10.243/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde Gheorghe Tara, în calitate de mandatar, pentru partea Veronica Magdalena Tara, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât aspectele invocate de autorul excepției nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate.

După închiderea dezbatărilor, se prezintă autorul excepției Rița Gărgărița, care depune note scrise la dosar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.243/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a „articoului unic pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și a art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, excepție ridicată de Rița Gărgărița într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin modificarea adusă Legii nr. 146/1997 prin noul act normativ, respectiv prin Legea nr. 276/2009, s-a ajuns la o limitare evidentă a accesului la justiție, acesta devenind doar un drept teoretic. Datorită taxelor stabilite de stat într-un quantum exagerat în sarcina justițiabilului, practic persoana interesată nu se mai poate adresa instanței de judecată. În acest sens, apreciază că noua lege nu are niciun suport în realitatea economică concretă, iar modificările aduse legislației privind taxele judiciare de timbru sunt neconstituționale, prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2), art. 53, art. 56 și ale art. 124 alin. (2).

Cu privire la prevederile art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, autorul excepției își manifestă nemulțumirea față de maniera în care s-a desfășurat litigiul, apreciind că „nu se poate accepta să fie în continuare victime ale imperfecțiunii legilor”.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că stabilirea obligației de plată și a cuantumului taxelor judiciare de timbru nu reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție, iar prin Legea nr. 276/2009 cuantumului taxelor judiciare de timbru a fost actualizat și s-au clarificat controversalele juridice existente cu privire la caracterul evaluabil sau neevaluabil al unor acțiuni, cum sunt cele în constatare, precum și referitor la obligația de timbrare a acestor cereri. Cu privire la art. 24 din Legea nr. 10/2001, apreciază că acest text de lege stabilește o prezumție legală relativă, care poate fi răsturnată prin proba contrară făcută de alte persoane care invocă un drept asupra imobilului naționalizat, respectându-se dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul de proprietate al acestor persoane.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, referitor la prevederile privind taxele judiciare de timbru, este invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 814/2007 sau Decizia nr. 210/2002. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, arată că acest text de lege instituie o prezumție legală relativă cu privire la întinderea dreptului de proprietate asupra imobilului și cu privire la identitatea proprietarului, prin raportare la elemente obiective. Această prezumție poate fi însă răsturnată prin proba contrară de partea adversă, ceea ce este de natură a respecta dreptul la un proces echitabil.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, referitor la reglementarea de lege criticată privind taxele judiciare de timbru, invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional, respectiv deciziile nr. 1.587/2009 și nr. 50/2010, iar în ceea ce privește prevederile art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, apreciază că acestea nu contravin normelor constituționale cuprinse în art. 16, art. 21, art. 24 și art. 44, apreciind că celelalte dispoziții invocate din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost invocat de autorul excepției și stabilit prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile articolului unic pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și cele ale art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În realitate, din examinarea succesiunii actelor normative, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia urmează a se pronunța îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) și alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, lege modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 276/2009, precum și prevederile art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Prevederile de lege criticate din Legea nr. 146/1997 au următorul conținut:

— Art. 2: „(1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:

- a) până la valoarea de 50 lei — 6 lei;
- b) între 51 lei și 500 lei — 6 lei + 10% pentru ce depășește 50 lei;
- c) între 501 lei și 5.000 lei — 51 lei + 8% pentru ce depășește 500 lei;

d) între 5.001 lei și 25.000 lei — 411 lei + 6% pentru ce depășește 5.000 lei;

e) între 25.001 lei și 50.000 lei — 1.611 lei + 4% pentru ce depășește 25.000 lei;

f) între 50.001 lei și 250.000 lei — 2.611 lei + 2% pentru ce depășește 50.000 lei;

g) peste 250.000 lei — 6.611 lei + 1% pentru ce depășește 250.000 lei.

(1) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.”

— Art. 24 din Legea nr. 10/2001: „(1) În absența unor probe contrare, existența și, după caz, întinderea dreptului de proprietate, se prezumă a fi cea recunoscută în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive sau s-a pus în executare măsura preluării abuzive.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) și în absența unor probe contrare, persoana individualizată în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus sau, după caz, s-a pus în executare măsura preluării abuzive este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar.”

Autorul excepției susține că prevederile art. 2 alin. (1) și alin. (11) din Legea nr. 146/1997 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 referitoare la contribuțiile financiare, precum și celor ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. În ceea ce privește art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, autorul excepției consideră că acesta contravine art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (1) referitoare la libertatea individuală, art. 24 care consacră dreptul la apărare, art. 29 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea conștiinței, art. 30 alin. (1) și (2) privind libertatea de exprimare, art. 31 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul la informație, art. 44 alin. (1), (2), (3), (7) și (8) referitoare la protecția proprietății private, art. 46 privind dreptul la moștenire, art. 48 privind familia și art. 49 referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu pot fi primite criticile autorului, deoarece acesta deduce neconstituționalitatea reglementărilor criticate din modul de reglementare și de interpretare a acestora.

Astfel, acesta apreciază că noua lege prin care s-a modificat Legea nr. 146/1997 nu are niciun suport în realitatea economică concretă, iar modificările aduse legislației privind taxele judiciare de timbru sunt neconstituționale, instituindu-se o limitare evidentă a accesului la justiție, care devine astfel doar un drept teoretic. Totodată, susține că, datorită taxelor stabilite de stat într-un quantum exagerat în sarcina justițiabilului, practic persoana interesată nu se mai poate adresa instanței de judecată.

Cu privire la prevederile art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, Curtea reține că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, este vorba de o problemă de apreciere a circumstanțelor concrete ce conturează fondul litigiului. Acesta își manifestă, mai exact, nemulțumirea față de maniera în care s-a desfășurat litigiul, apreciind că „nu se poate accepta să fie în continuare victime ale imperfecțiunii legilor”.

Așa fiind, Curtea constată că asemenea critici nu intră în sfera sa de competență, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional se pronunță numai asupra conformității cu Legea fundamentală a actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, și a celor ale art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Rița Gărgărița în Dosarul nr. 10.243/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**privind încetarea, prin acordul părților, a raportului de serviciu
al domnului Pelmuș Pandelea, secretar general
al Ministerului Administrației și Internelor**

Având în vedere cererea domnului Pelmuș Pandelea, precum și Adresa Ministerului Administrației și Internelor nr. 14.465 din 27 ianuarie 2011, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, raportul de serviciu al domnului Pelmuș Pandelea, secretar general al Ministerului Administrației și Internelor, încetează prin acordul părților.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 27 ianuarie 2011.
Nr. 12.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

